ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 16

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

HİKÂYE

GERDANLIK

Frank, o gün yeğeni Mari'nin davetiyesini aldığı zaman, ziyafete gidemiyeceği için çok üzülmüştü. Zira, ertesi gün, sabah dokuzda mühim bir ameliyat yapacaktı.

İki dakika sonra, kapı acı acı çalındı.

Frank, üç senedir görmediği kardeşini karşısında görünce, hayrette kaldı. Ne kadar da değişmişti! O mahçup, sıkılgan çocuk, ne kadar serbest, konuşkan olmuştu!..

Birbirlerine sarıldılar. Birbirlerini süzdüler. Nihayet muhabbete koyuldular.. Frank, Jül'e, kendisinin yerine, Mari'nin yaş günü için yapacağı ziyafete gitmesini söyledi.

★ ★ ★

,Mari, on sekiz yaşına basacağı bir günde çok heyecanlı idi. Babası, zengin bir fabrikatördü. Şehrin sayılı zenginlerindendi. Yegâne kızının bu mühim günü için, büyük bir ziyafet veriyordu.

Akşam saat yedi sularında davetliler gelmeğe başladılar. Saat dokuzda, artık bütün dostları orada bulunuyorlardı. Mari, peri gibi misafirlerinin arasında dolaşıyor, herkesten takdir topluyordu.

★ ★ ★

Jül, aynanın karşısına geçti. Saçlarını bol briyantinle taradı, kendine çekidüzen verdikten sonra, yola düzüldü.

Amcasının şatosuna yaklaştığı zaman, heyecanlandığını farketti. Kapıyı açan evin emektar uşağı, Jül'ü tanıdı. O da, genç adamın çok değişmiş olduğunu söyledi.

Mari ile babası, yeni misafiri karşılamağa geldikleri vakit, hayrette kaldılar ve:

— Nereden çıktın? Seni kaybolmuş zannediyorduk, dediler. Bu ne şık elbise! Bu ne değişiklik!..

Jül de Mari'ye:

— Ya sen! Büyük bir kız olmuşsun! dedi.

Üçü de neş'e ile salona girdiler. Ev sahipleri, Jül'ü misafirlerine takdim ettiler. Bir aralık duralayan eğlence havası, tekrar canlandı. Bir gurup poker, briç oynuyor; bir gurup münakaşa ediyor; bir gurup da dansediyordu. Mari ile Jül, büyük bir kanepeye oturmuşlar, eski çocukluk günlerinden bahsediyorlardı.

Tam bu sırada, birdenbire elektrikler söndü. Herkes bu vaziyet karşısında sakin ve sessiz, hayrette kalmıştı. Yalnız ufak bir gürültü işitilmişti.

Biraz sonra ışıklar tekrar yandığı vakit, ziyafette bulunan bütün kadınların dikkatini çekmiş olan Mari'nin ender kıymetteki kolyesi boynunda yoktu..

Mari'nin babası, davetlilerine salondan ayrılmamalarını, iki dakika sonra komiserin geleceğini, bu sözlerinden dolayı, dostlarının kusura bakmamalarını söyledi.

Herkes birbirini süzüyordu. Ve bu hallerile, sanki hırsızın kim olduğunu keşfe çalışıyorlardı. Bazı yüzler sararmış, bazı yüzler de kızarmıştı. Zavallı Mari, hem büyük bir kıymeti olan, hem de büyük bir hâtıra olan kolyesini kaybettiğinden dolayı çok üzgündü.

Jül, ona üzülmemesini, komiserin nasıl olsa bu hırsızlığı meydana çıkaracağını söyliyerek, onu teselli etmeğe çalışıyordu.

Bir kaç dakika sonra komiser, bir kaç polisle şatoya geldi. Şatoda bazı araştırmalar yapıldı. Hiç bir iz elde edilemedi. Komiser, misafirlere dönerek:

— Sizleri beş, on dakika beklettiğimden dolayı affınızı dilerim, dedi. Artık evlerinize gidebilirsiniz.

Davetliler, neş'esiz ve merakla evlerine gittiler. En sonra çıkan Jül, amcasına, böyle bir hâdiseden dolayı çok müteessir olduğunu söyledi.

Komiser, herkes gittikten sonra, salona, şatonun hizmetçilerini getirtti. Onları sorguya çekti. İçlerinde en ihtiyarı ve emeklisi olan Jak'ın yüzü kızarmıştı. Sinirli bir hali vardı. Komiser ona bazı şeyler sorduğu zaman, saçma sapan cevaplar verdi. Polis biraz daha ısrar edince:

— Bay komiser, dedi. Gece sarhoştum.. Kazara elim elektrik düğmesine.. Daha doğrusu hiç farkında olmadan cereyanı kesmişim.. Öbür uşaklar koşuştular ve tekrar elektrikleri yaktılar. Hattâ bu sırada iskemle de devrildi.. Fakat kolyeden haberim yok.. Yemin ederim, hiç haberim yok!..

Komiser, diğer uşakları sorguya çekti. Hakikaten Jak'ın hırsız olduğunu gösteren hiç bir delil yoktu.

Komiser, salona bir daha göz gezdirirken, koltukların yanında bir pipo buldu ve piponun sahibini öğrendikten sonra, hemen sokağa fırladı.

★ ★ ★

Komiser, genç doktor Frank'ın kapısını çaldı. Jül'ün evde olmadığını öğrenince, hırsızın o olduğuna artık tamamen emin oldu. Piposu onu ele vermişti.

Komiser, Jül'ün izini bulmak için faaliyete geçti.

★ ★ ★

Mari, odasında üzültülü bir halde, koltuğuna büzülmş, oturuyordu. Kolyesini boynundan nasıl ona hiç sezdirmeden aldıklarını dşündüğü sırada, Jül'ün geldiğini haber verdiler. Biraz sonra yeğeni, içeriye bir buket çiçekle girdi. Çok neş'eli bir hali vardı. Gülerek:

— O.. Mari, dedi. Bu kadar üzülme.. Nasıl olsa her şey hallolunur. Bak, sana ne güzel güller getirdim.

Mari, isteksiz bir hareketle gülleri eline aldı. Koklamak istediği zaman, yere ufak bir kutunun düştüğünü gördü. Fakat hiç oralı olmadı. Jül telâşla:

— Nereden çıktı bu?.. Nedir acaba ?..

Diyerek kutuyu aldı, Mari'ye verdi. Hayret! Kutunun içinde Marinin kolyesi vardı. Mari, koltuğundan fırladı. Sevincinden Jül'ün boynuna sarıldı..

★ ★ ★

Mari ile Jül, neş'e içinde polis merkezine gittiler. Orada komiser, ihtiyar hizmetçiyi sorguya çekiyordu. Hanımını ve Jül'ü gören hizmetçinin yüzünde bir sevinç dalgası belirdi.

Mari, hemen söze başladı:

— Bay komiser, sizi daha fazla

(Devamı 11 nci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA FAYDALI TEMİZ MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 16
7 OCAK 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

TAKİP

(Geçen sayıdan devam)

Fakat Rantin bunu yapmağa muvaffak olamadı. Küpeşteye yaklaştığı zaman, karşısına siyah elbiseli adam çıkıyordu. Onu görmediği zamanlar dahi, bir taraftan gözetlendiğini gayet iyi biliyordu. Şayet makineyi denize atmağa kalkışacak olursa, onu göz altında bulunduran siyah elbiseli adam selâhiyetini kullanarak her şeyi yapacaktı.

Bu suretle, limana yaklaştıkla.. vakit, bu son ümit de ortadan kalktı. Siyah elbiseli adam bir dakika bile yanından ayrılmamağa başlamıştı. Herhalde Rantin'i gözden kaçıramk istemiyordu.

Rantin'in içinde müthiş bir korku uyandı. Bundan sonra kaçmanın intihardan başka bir şey olamıyacağını gayet iyi takdir ediyordu. Nihayet son dakikada, bütün ümidini kaybettiği anda, aklına bir hal çaresi geldi:

Fransız hamalları gemiye dolup da, ortada bir karışıklık vücuda getirdikleri andan istifade ederek, boy nunda asılı bulunan fotoğraf makinesinin kayışını çözdü ve etrafına bakındıktan sonra, şezlonglardan birinin altına bıraktı. Artık içi raaht etmişti. Gülümsiyerek, bavullarını hamala verdi ve kendisi de karaya çıkmak üzere kalabalığın arasına karıştı.

Gümrük memurları çok sıkı araştırma yapıyordu. Bütün yolcuları, baştan aşağıya kadar muayeneden geçiriyorlardı. Rantin'in de yalnız bavulları değil, traş takımını ihtiva eden çantası bile baştanbaşa karıştırıldı. Adam bunları gördükçe, fotoğraf makinesinden kurtulduğuna âdeta seviniyordu.

Bu sevinci, rıhtımın büyük kapısından çıkarken daha fazlalaştı. İki sivil önüne çıkarak onu durdurdular ve üzerini aradılar. Rantin bu esnada sadece tebessüm ediyordu.

Paris treninin bulunduğu tarafa doğru gittiği anda ikinci bir defa durduruldu. Anlaşılan, her adım başında, seyyahlara nefes aldırmayan sivil polisler vardı. Adam, bu kontrolü de atladıktan sonra, Paris ekspresine bindi ve kompartmanlardan birine girdi.

Bavullarını yerleştirdikten sonra, oturdu ve derin bir nefes aldı. Artık tamamen emniyette sayılırdı. Fotoğraf makinesi üzerinde olsaydı, acaba şimdi burada böyle rahatça oturmak nasip olacak mıydı?

Bu anda birinin dışardan seslendiğini işitti. Merakla pencereye baktı. Aman Allahım!.. İşte, siyah elbiseli orada duruyor ve elinde fotoğraf makinesini tutuyordu. Adam Rantin'i görünce, gülerek:

— Makinenizi gemide unuttunuz! diye bağırdı. Çabuk alın!

Rantin'in yüzü sarardı. Bunun bir tuzak olduğuna hiç şüphe yoktu. Demek siyah elbiseli onu, ne pahasına olursa olsun, yakalamak niyetinde idi. Şayet şimdi, makinenin kendisine ait olduğunu söyliyecek olursa, her şey mahvolacaktı.

Siyah elbiseli, Rantin'in tereddüt ettiğini görünce, sabırsızlıkla bağırdı:

— Makinenizi alsanıza canım!.. Çabuk! Acele ediyorum. Marsilya trenine yetişeceğim!..

Rantin makineyi gayri ihtiyarî aldı ve söyledi:

— Bilmiyorum... Gümrük memurları...

— Gümrük muhafızları makinenizi görmedi.. Onu size getirebildiğime çok memnunum.. Allahaısmarladık, dostum!

Adam gözden kayb olunca, hayret içinde kalan Rantin, makineyi açtı ve silkti. Fakat içinden bir şey çıkmadı. Hayretle başını kaldırdı ve siyah elbiseli adamın, hakikaten Marsilya trenine bindiğini gördü.

Her iki tren de birbirlerinden ayrı istikametlerde hareket ettiği zaman Rantin, siyah elbiseli adamın, trenin penceresinden gülerek elini salladığını gördü. Kendi kendine mırıldandı:

— Dünyada ne açıkgözler varmış!

S O N

Gerdanlık...

(Baştarafı 2 nci sayfada)

uğraştırmıyacağız.. Zira kolyem bulundu!..

— Ya!.. Nasıl?.. Nerede?.. Siz mi buldunuz?

Jül, gülerek:

— Bay komiser, her şeyi anlatmadan önce, sizden beni affetmenizi istiyeceğim, dedi Sizi boş yere yorduk. Ben, yaradılıştan muzip bir insanım.. O gece ziyafete gelirken, yolda bu numarayı yapmayı aklıma koymuştum. Bana kapıyı açan bu masum emektarı da istediğim gibi kandırdım. Tam saat ikide, salonun elektrik cereyanını kesecek, ve ben, kolyeyi iade edinceye kadar, kimseye bir şey söylemiyecekti..

Evet, tam saat ikide kolyeyi, koltuğun önünde duran küçük vazonun içersine sakladım. Tabiî sizlerin, eşyaları aramak aklınıza gelmedi. Sonra, ertesi sabah da kutuyu güllerin arasına koyarak, Mari'ye götürdüm.

Komiser, sinirli bir tavırla:

— Fazla şakacı olmanız, bir çoklarının canını sıkmaya sebep oluyor, dedi. Size, daha az üzücü şakalar yapmanızı tavsiye ederim.

Aradan günler, aylar geçti. Mari, kıymetli kolyesinin Jül tarafından değiştirilerek, yerine bir sahtesinin verildiğini, ancak kolyenin halkasını tamir ettirmek için kuyumcuya götürdüğü zaman anladı.

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

16.

-BU ŞEKİLDE HAREKET ETMEKLE CEZANIN ARTMASINA SEBEB OLDUN BAYTEKİN! SENİ, ARTİKONUN OKYANUS ALTI BAHÇELERİNE GÖNDERECEĞİM. ORADA AHTAPOTLARLA BOĞUŞURSUN.

KRAL ZERO, MİKROFONLA ADAMLARINA EMİR VEREREK BAYTEKİNİ TEPKİLİ BİR KIZAĞIN İÇERSİNDEN ARTİKONUN BUZ FÖLLERİNDEN GEÇİRİP DENİZ KIYISINA GÖNDERİR. DENİZ BİLE BUZ TUTMUŞTUR.

KÖLELERİN BULUNDUĞU YERDE, BAYTEKİNE BİR DALGIÇ ELBİSESİ VEREN ÇARDİYAN:
- DELİKANLI DİYOR! GÜNIŞIĞINA İYİ BAK. ZİRA ÖLÜNCEYE KADAR SUDAN, AHTAPOTTAN VE YOSUNDAN BAŞKA BİR ŞEY GÖRMİYECEKSİN..

BAYTEKİNİN GÖZLERİ DALIYOR. UZAKLARI, SANKİ İSTİKBALİ GÖRÜYORMUŞ GİBİ İLERİYE BAKIYOR. SONRA ACI ACI GÜLÜYOR.

BAYTEKİN, İÇİNDE İŞÇİLER BULUNAN BİR DENİZALTIYA BİNDİRİLİYOR. HAREKET EMRİ GELİNCE DENİZ ALTI YAVAŞ YAVAŞ YÜKSELİYOR.. SONRA BUZ GİBİ SULARA GÖNÜLÜYOR...

OKYANUSUN DİBİNE İNEN DENİZALTI, BAYTEKİNİ, BELLİ OLMAYAN BİR İSTİKBÂLE DOĞRU GÖTÜRMEKTEDİR..

BAYTEKİN, YANINDA OTURAN BİR MAHKÛMA SORAR. - OKYANUSUN DİBİNDEKİ FAALİYET NEDİR, ARKADAŞ?
-BİZE YOSUN TOPLATTIRIYORLAR, BUNLARDAN YİYECEK YAPILIR. ZATEN ARTİKO, DENİZ SAYESİNDE YAŞAR..

ARKASI VAR